

Új évet nyitottunk, új szakaszt kezdünk

Napjainkra szinte intézményesült a különállás, és mintha két nemzeti intézmény lenne a polgári mezőben. Az egyik a Fidesz-Magyar Polgári Párt, a másik Orbán Viktor. Ezt nem érzem feltétlenül bajnak, sőt pozitív fejleménynek tartom, azt is mondhatnám, büszke vagyok arra, hogy ez az állapot kialakult. Hiszen ezáltal Orbán Viktor – a Fidesz egyik alapítója, tagja az elnökségnek, meghatározó politikus a polgári oldalnak, sokak szerint leendő miniszterelnöke is – tehát több, mint a Fidesz volt elnöke, a magyar politika kiemelkedő egyéniségévé vált. Ezt a helyzetet megfelelően kell tudni kezelni, és véleményem szerint Orbán Viktor a jövőben formálisan is szerepet fog vállalni a Fidesz vezetésében – nyilatkozta a Demokratának Kövér László, a Fidesz választmányának elnöke.

– Az MSZP–SZDSZ baloldali többség az Országgyűlés utolsó munkanapján, december 23-án, karácsony előestéjén fogadta el a 2003-as költségvetést, továbbá módosították a Btk-t, amely a kábítószerrel kapcsolatos eddigi szigorú elbírálás felpuhulását hozza. Leszavazták az átvilágítási törvény kiterjesztését, megszüntették a Történelmi Hivatalt. Mindezek és a hatalomváltás óta eltelt időszak ismeretében hogyan alakulnak majd a dolgaink az idén a polgári oldalon?

– Nem túl jól. Ahogy eddig, úgy azon a karácsony előtti napon sem történt a mi nézőpontunkból kellemes meglepetés, a baloldali hozta a formáját. Egyetlen olyan esemény volt, az átvilágítással kapcsolatos törvény leszavazása, amelyben előtűntek az MSZP–SZDSZ-koalíció belső feszültségei. Nagy meglepetést ez sem okozott, hiszen a szabad demokraták már korábban bejelentették, hogy ebben a formában nem szavaznak meg az előterjesztést. De különösen a költségvetés számainak elfogadása miatt aggodhatunk a jövőt illetően. Ugyanis ahhoz képest, hogy ennek az európai uniós csatlakozás költségvetésének kellene lennie, valójában a leépülés, a dezintegráció, az elszegényedés, a forrásmegvonás, a beruházások leállításának, csökkentésének a költségvetését szavazták meg a baloldalon. A Történelmi Hivatal felszámolása után pedig várható, hogy egy, a baloldali koalíció által kézi vezéréssel működtetett levéltárat hoznak majd létre. Úgy tűnik, kényelmetlenné vált ez a hivatal az MSZP–SZDSZ számára. A drogtörvény liberalizálása pedig beláthatatlan következményekkel járhat. A polgári kormány idején végrehajtott törvénymódosítás után a rendőrség egyre nagyobb számban tudta elfogni és bíróság elé állítani legalább a drogdílereket. Most az lesz a gyakorlat, hogy a dílernek, a drog áldozatainak beállítva magukat, kihasználhatják a kinyitott törvényi kiskaput. Ez lehet az egyik súlyos következménye a törvényi lazításnak. A másik, és ez sokkal súlyosabb, mint néhány dílernek a megmenekülése, hogy a törvénymódosítás és az erről szóló kommunikáció azt sugallja a legveszélyeztetettebb tinédzser korosztálynak, miszerint nem kell komoly szankciókkal számolni, bocsánatos bűn, ha úgy tetszik, nem is számít bűnnek a törvényalkotó szempontjából a drogfogyasztás. Az interpellációkra adott válaszok sem arra mutattak, hogy sok jóra, bármilyen pozitív változásra számíthatnánk a polgári oldalon a jövőben. Például a Tisztelt Ház baloldali többsége elfogadta Lamperth Mónika belügyminiszter választát. Annak ismeretében tette ezt, hogy az Alkotmánybíróság alkotmány sértőnek mondta ki a belügyminiszter tavaszi választások előtti

akcióját, amikor az MSZP-t jogosulatlan előnyhöz juttatva rendelettel szabályozta a szavazólapokon a pártlogók méretét.

- A tavalyi év annyiban kuriózumként is bekerülhet az ország történelmébe, hogy a két választás után a választópolgárok egyik fele - ha úgy tetszik, a nemzeti oldal - sír, a másik fele meg visszarepítette az országot, talán fél évszázaddal is, a boldog bolsevik világba...

- ...és elképedve látja, hogy időutazást teszünk a múltba. Fábry Sándor, ismert showman egyik aranymondását idézném, aki szerint mintha húsz évvel fiatalabbak lennénk, 1982-ben járnánk. Azonban némely kormányzati intézkedésből, bármelyik miniszter vagy kormányzati képviselő megnyilatkozásából úgy tűnhet, még taválabbra is vissza tudunk menni az időben a Medgyessy-kormány vezetésével. Lassan ott tartunk, ahogy az egyik frakcióbéli képviselőtársam fogalmazta meg, hogy már-már nosztalgiaiával gondolunk az 1994-98-as Horn Gyula-időszakra.

- Amikor meg lehetett magyarázni az MDF vereségét és az MSZP abszolút győzelmét. Most, 2002-ben, a XXI. század hajnalán, a polgári kormány fellendülést elindító négy éve után sokakban maradt értetlenkedés a történetek miatt. Támadják is a Fideszt, annak vezetőit, hogy nem mernek szembenézni a vereséggel, ahogy Horn Gyuláék sem tették meg azt 1998-ban. Foglalkoztak ezzel a kérdéssel, vagy ez már a múlt, felejtjük el?

- Szívesen beszélek erről, de jól látja, ez már a múlt. A Fidesznek a választásokkal foglalkozó kongresszusán Pokorni Zoltán akkori pártelnök viszonylag terjedelmes beszámolóban adta közre az elnökség véleményét. Ezt a beszámolót úgy bocsátotta szavazásra a kongresszus küldöttei elé, hogy azt egyúttal bizalmi voksolásnak tekintette. Ha nem fogadták volna el, akkor természetesen az megnyitotta volna az utat a tisztújítás előtt. A résztvevők elfogadták a beszámolót, amiben, megjegyzem, az is tükröződött, hogy a Fidesz tagjai és küldöttei pontosan látták, a felelősség közös, egyetemleges. Tehát mindannyian osztoznak benne, és nehéz lenne kiporciózni, akár az elnökségre mint kollektív testületre, akár pedig bármelyik elnökségi tagra. Egyébként azt gondolom, hogy az áprilisi parlamenti választásokon elszenvedett kis különbségű vereségnek számos olyan oka volt, amely közül egy is elegendő lett volna arra, hogy az ismert csekély arányú győzelem alakuljon ki az MSZP javára. Szerintem az apróbb hibák mellett a legnagyobb hátrányunk abban volt, hogy a polgári oldal mozgósító képessége nem volt mérhető az MSZP-éhez. Másodsorban azt a stratégiai hibát is elkövettük, egyébként nemcsak a választási kampányban, hanem az azt megelőző négy esztendőben folyamatosan,

hogy nem tudtunk mit kezdeni az állandó botránypolitizálással. Nem tudtunk mit kezdeni a miniszterelnök, a képviselőink, a minisztereink emberi méltóságát, erkölcsi integritását, sőt nem-egyszer a családtagjaikat sem kímélő, sárba tipró gyalázkodásokkal. Azt hiszem, egy ponton túl szinte feladtuk a reménytelen küzdelmet. Ekkor megpróbáltunk - ilyen értelemben volt félrevezető hatása a közvélemény-kutatásoknak - azoknak az akkor még többségben lévőeknek üzeneteket küldeni, akik nem a botránypolitizálásra, hanem a normális, konszolidált munkára voltak fogékonyak. Akik reményeink szerint bíztak abban, hogy a polgári ciklus nem négy évre szól, hanem egy hosszabb folyamat kezdete lehet. Tehát a kampányunk ilyen értelemben sikeres volt. Hiszen nem csak úgy lehet feltenni a kérdést, hogy miért veszítettünk. Meg lehet közelíteni arról az oldaláról is a vereséget, hogy kétfélemilliónál több polgár, aki soha nem látott módon és jelképértékű tudatossággal szavazott a jobboldal, a polgári kormány mellett, miért ment el szavazni. Azt gondolom, hogy éppen az előbbieken említett visszafogott kampánynak és kommunikációnak a hatására tudtuk a szavazóink táborát ilyen mértékben növelni. Persze ennek a másik oldala, hogy akiről azt gondoltuk, úgysem nyerhetők meg a polgári oldal számára, azokról a végén kiderült, az urnáknál többen voltak, semmint arra számítani lehetett.

- Tehát most a jövő a fontosabb, amelyben az egyik legmeghatározóbb történés a nemzet sorsában az Európai Unió csatlakozás. A Fidesz, pontosabban Orbán Viktor azt mondta, legyünk eurorealisták. Ennek tükrében, és ismervé az EU-val kapcsolatos baloldali elképzeléseket, vitákat, megszavazták az alkotmánymódosítást. Elégedettek?

- Semmiképpen nem mondanék igent erre a kérdésre. Személy szerint még a folyamatosan csökkenő várakozásokhoz képest is rettentően csalódott vagyok. Azt gondolom, hogy a magyar kormány csődöt mondott. Megboszszulta magát, amit sokszor mondtunk az MSZP-nek és az SZDSZ-nek, és ami e két pártnak sajátja, hogy nem a nemzeti érdekekből kiindulva, azok védelmére cselekszenek, hanem állandóan gazdát keresve - Moszkva után kicsit elbizonytalanodva - visszaigazolást keresnek a külvilágban, így próbálják kialakítani a saját álláspontjukat. Ez a politika súlyos, százmilliárdos hátrányt okozva, több százezer ember életviszonyait érintően is megboszszulta magát: visszavonhatatlan károkat okozott az országnak. Az a gyalázkodás, ami végigkísérte a polgári kormány külpolitikáját Kovács László, Medgyessy Péter, Szanyi Tibor és a többiek szájából, visszautótt rájuk. Hiszen nagyon könnyű lenne az akkoriban rólunk bírálatként elmondott szó szerinti idézeteikkel számon kérni raj-

tuk, hogy mit is értek el az EU-tárgyalások utolsó szakaszában. Az eredmény lehangoló, a közép-európai országok közül Magyarországnak jutott a legkevesebb az EU-val folytatott alkudozásokon. Hogy ez miért történhetett meg, arról némely árulkodó nyilatkozat is napvilágot látott, például a fő-tárgyaló Balázs Péter szájából. Aki a következőket nyilatkozta egy külföldi újságnak: „nem is a pénzügyi vonatkozás számít (...) Kell egy jellekés gesztus egy konkrét ország formájában, ami nekünk hozna valamit, az EU-nak nem nagy áldozatot jelentene, de mi megnyugtathatnánk vele a lakoságot.” Magyarán, egy kis koncot vessenek oda az ostobának tekintett népek, hogy úgy hihessék az emberek, rettentő nagy sikert értek el a tárgyalásokon. Így aztán nem meglepő, hogy a mezőgazdasági kvóták tekintetében sokkal rosszabb helyzetbe kerültünk, hiszen úgy a tej, mint a gabona-termelésben a jelenlegi termelési szintet adták meg kiindulópontként. Tehát, ha a magyaroknak az EU-átlaghoz képest is alacsony tejfogyasztása növekedne - mondjuk az egészségesebb táplálkozás, az egészségesebb nemzetért kell jegyében, amint hangoztatják MSZP-s körökben -, akkor már kötelezően importból leszünk kénytelenek a különbséget kipótolni. Más oldalról, nem hogy kudarcot ért el, de nem is törekedett arra a magyar kormány, hogy a lengyelekhez hasonlóan a támogatási pénzekből átcsoportosítást tudjon elérni a szabadon felhasználható keretbe.

- Kovács László erre azt mondta, ennek csak örülhetünk, mert a lengyelek a szabadon felhasználható egymilliárd euróval felélik a jövőjüket. Jó az, hogy most sem eszszük meg az aranytojást tojó tyúkot?

- Óriási ostobaság, amivel Kovács László próbálja elleplezni azt a szinte már hazaárulásnak is minősíthető defetista magatartást, amivel a magyar tárgyalódelegáció dicselten módon befejezte az EU-s tárgyalásokat. A valóság az, hogy a nekünk reménybélileg felajánlott összegből majd akkor tudunk lehívni pénzt, és csak néhány év múlva, ha megfelelő pályázatokat nyújtunk be. És itt megjegyezném, amiről mélyen hallgatnak, hogy az és tekintetben rutinnal rendelkező régi tagállamok ilyen irányú képessége is úgy 80-85 százalékos. Tehát még ezek az országok sem tudják teljes mértékben kihasználni a keretet. Ezzel szemben a lengyelek ebből a bizonytalan összegből egymilliárd eurót tettek át a szabadon elkölthető, azonnal felhasználható pénzkeretbe. Mi meg engedélyt kérünk - és kaphatunk, ha jól pályázunk -, hogy a bizonytalan pénzt elköltsük, amihez ráadásul még a saját költségvetésünk terhére hozzájárulást, önrészt is biztosítanunk kell. Ennyit Kovács László hozzáértéséről.

- Jó lett volna megtudni, milyen íze van az aranytojásnak. De ez már csak álom marad...

– Így van. Azt gondolom, hogy az egymilliárd euró, vagy legyünk realisták, az a százmillió euró, amit a csehek kiharcoltak, jól jött volna Magyarországnak is.

– **Szánalmas volt hallani, hogy a Medgyessy-kormány engedélyt kért az uniótól, hogy a magyar költségvetésből, vagyis az adófizetők pénzéből kiegészítse azt a támogatási összeget, amit az unió nem adott oda. Viszont ez a 2003-as költségvetésben nem látható.**

– Való igaz. Lehetőségük lett volna még ebben a katasztrófálisnak ígérkező jövő évi költségvetésben is kipótolni ezt a hiányt. Segíthették volna a gazdák, a kis- és középvállalkozások versenyképességének a javítását. Ennek elmaradása miatt az uniós csatlakozás után teljesen kiszolgáltatott helyzetbe kerülnek a magyar gazdák és vállalkozások.

– **Tudna mondani egyetlen konkrét dolgot, amiért igennel kellene szavaznia az EU-tagságra egy szabolcsi, 20 hektárnál kisebb területen gazdálkodónak, egy somogyi kisfaluban élő családos tanítónőnek, illetve a fővárosi lakótelepekre bezsúfulódtott munkanélküliek tömegének vagy a minimálbéren bejelentett szakmunkásnak és családjának? Még mindig támogatja a Fidesz a csatlakozást?**

– A Fidesz kongresszusa az Európai Unióra való igent még a tárgyalások alatt, azok befejezése előtt mondta ki. Az akkori döntés egy realista kiindulópontból született. Aból, hogy a tárgyalási pozícióink nem fognak az általunk elért korábbi állapotokhoz képest tovább romlani. Orbán Viktornak a kongresszuson elhangzott felszólalása erős kritikával felhangokkal volt terhes, ami annak is szólt, ha valódi döntésre akarjuk kérni az embereket április 12-én, ahhoz valódi képet kell festenünk az uniós csatlakozással járó előnyökről és hátrányokról. A jelenlegi állapotok ismeretében azt mondhatom, hogy a Fidesz kongresszusa nem döntött volna olyan egyhangúlag az igen mellett, ha a kongresszust a tárgyalások finise után tartjuk meg. Magam is elbizonytalanodtam, hogy vajon mi a helyes ebben a helyzetben. Nem a tekintetben vagyok bizonytalan, hogy az uniós csatlakozás hosszú távon és általában véve a nemzet érdekérvényesítése szempontjából jót tesz-e. Reményeink szerint hosszú távon még egyelőre mindig így áll a dolog. Csak egyetlen példa: az sem lényegtelen különbség a mostani állapothoz képest, hogy a Trianon óta bennünket terhelő határok eltűnnek. Igaz, egyelőre csak Szlovákia és Szlovénia vonatkozásában. De talán hamarosan így lesz a többi szomszédunkkal is. Ez olyan eredmény, amit érdemes alaposan mérlegelni az igen vagy a nem szavazat eldöntésénél...

– **Vagyis a rövid távú hátrányok elszenvedése hozza csak meg az igent egy hosszabb távú cél, a nemzet határok nélküli egyesítése érdekében?**

– Tény, most úgy látszik, hogy a hátrányok sora és súlya növekedik az előnyökéhez képest. Azonban itt ismét oda térhetünk vissza, hogy a negatívumok az MSZP-SZDSZ-koalíció gyalázatos teljesítményének köszönhetően is ennyire kiélezettek, és várhatóan a hátrányok még jó néhány évig érezhetőek lesznek. Mégis azt gondolom, nyugodt lelkiismerettel lehet igennel szavazni, mert reménykedjünk abban, hogy a hátrányok nem hogy kiegyenlítődnek, hanem hosszú távon az előnyök kerülnek majd túlsúlyba.

– **Elszakadva a magyar polgárok előnylennek tűnő uniós csatlakozásától, nem lehet, hogy végül is egy világpolitikai játszmának estünk ismét áldozatul ebben az EU-komédiában? Mi történne akkor, ha nemet mondanánk?**

– Mondhatunk nemet, de a jelenben csak egy történelmietlen illúzió jegyében. Bár igaz, hogy Magyarország szuverén állam, de hogy egy mindenkitől független vagy csak látszólag független, akár Svájc-hoz hasonló státust megszerezzen, ez olyan ábránd, amellyel le kell számolni. Magyarország a szuverenitás ellenére is kiszolgáltatott ország és következképpen az Európai Uniótól kívül még inkább kiszolgáltatottabbá válna, mint azon belül. Az Európai Unióban legalább jogi értelemben mégis tagja lehet egy olyan közösségnek, amelyre bár egyoldalúan rá van utalva, de még ez is lényeges különbségnek mondható a kívülállósággal szemben. De ha már a történelmi dolgok szóba kerültek, akkor azt is megállapíthatjuk, hogy a koppenhágai EU-csúcs erkölcsi értelemben kudarcnak tekinthető. Elsősorban azért, mert nagyjából ugyanakkora arroganciával és hozzá nem értéssel, ugyanolyan elvtelen módon tárgyaltak velünk, osztogatták a kedvezményeket, ahogy egykoron az egyes európai hatalmak a trianoni határokat meghúzták, szétdarabolva ezzel Magyarországot. Azt hiszem, ha van értelme és jövője a közös Európának, akkor az éppen az értékek közösségén, az európai civilizációt megalapozó kereszténység alapértékein kellene, hogy nyugodjon. Az unió intézményrendszerének pedig valamiféle elvszerű magatartást kéne sugározni a tagállamok polgárai felé. Márpedig pillanatnyilag szerintem semmi más, mint a hatalmi súly és az egyes kormányok tárgyalási keménysége, tehetsége döntötte el azt, hogy például Lengyelország többszörösét kapja annak, amit Magyarországnak adtak. Mint ahogy azt is csak a hatalmi erőviszonyok határozták meg, hogy a csatlakozásra váró országok eleve kénytelenek voltak a töredékével megelégedni mindannak, amit joggal elvártak.

– **A kezdeti három csatlakozó ország, különösen Magyarország, ahol minden megszorítást az uniós tagság jegyében vezettek be, tett egy s más azért, hogy az elmúlt évtizedben EU-kompatibilissé váljon az élet**

minden területén. Most tízre növekedett az EU-ba felvételt nyerők létszáma. Már ezzel komoly sérelem érte a magyar érdekeket, mert kiderült, hogy azok nem igazán esnek egybe az európai hatalmak törekvéseivel.

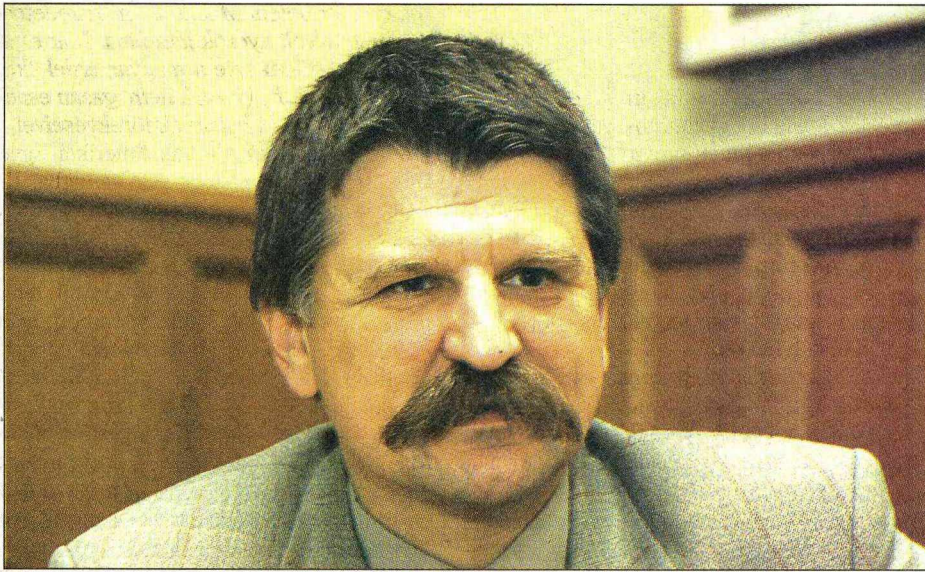
– Pontosan, sőt még az Amerikai Egyesült Államok is beleszól e folyamatba. Hiszen olyan információk jelentek meg, hogy az USA nagyon erőlteti Törökország uniós csatlakozását, kizárólag saját nagyhatalmi szempontjainak az érdekében. Ami tehát most kibontakozni látszik, az számomra azt jelenti, hogy bár az EU tagállamai elfogadták az Orbán Viktor által először használt gondolatot, hogy nem bővítésről, csatlakozásról, hanem Európa újraegyesítéséről lehet szó, de a gondolkodásmódjuk, főleg a cselekedeteik nem követték ezt a szóhasználatot. Ezért egyelőre csak bővítésről beszélhetünk, és arról is csak az anyagiakon való marakodás formájában. Szó nincs itt az egységes Európa jövőbeli hivatásáról, annak az előbbieken elmondott alapelveiről, azokról az erkölcsi normákról, amik Európát valóban Európává tennék.

– **A Fidesz tavasszal kongresszust tart. Milyen változások várhatók?**

– Új évet nyitottunk, új szakaszt kezdünk. Az elmúlt fél év történései nem a konszolidált kormányzás, hanem egy véget nem érő kampány jegyében zajlottak. Trockij elvtárs modern kori követői a hatalomra kerülésük óta nem a permanens forradalmat, hanem a permanens kampányt folytatták, mindent ennek rendeltek alá. A mostani esztendő pedig arról szól majd, hogy ennek a következményeit miképpen képes túlélni az ország. Olyan kormány van hatalmon, amelyik 100 napnál hosszabb időre még nem tudott terveket készíteni, ennél tovább nem látott, és hogy ennek milyen súlyos gazdasági következményei lesznek, azt a december 23-án elfogadott költségvetés megmutatta. Csak bizakodni lehet benne, hogy ez a politika nem lefelé mutató pályára helyezi a polgári kormány által fejlődésnek indított magyar gazdaságot, és ezzel együtt nem súlyesztja le ismét a polgárok életminőségét. Reméljük, hogy csak kisiklás, amit tesznek, és néhány év múlva talán sikerül az általuk okozott károkat korrigálni.

– **A nem éppen Fidesz-szimpatizánsok úgy vélik, hogy a fiatal demokraták rájátszanak erre a baloldali politikára, mert abban reménykednek, megbukik a Medgyessy-kormány, előrehozott választásokat lehet tartani. Mondván, a baloldal becsapta a választóit, és tönkretette az országot.**

– Eddig az előrehozott választásokkal az MSZP fenyegetőzött. Egyébként azt mondtuk erre: állunk elébe! Bármikor készek vagyunk arra, hogy átvegyük az ország irányítását. Ez a jelen állapotokat tekintve kifejezetten jót tenné, vagyis hogy a Medgyessy-kormány minél rövidebb ideig maradjon hatalmon. A közvélemény-kutatási mutatók -

bár csökkenő tendenciával – az MSZP számára kedvezőek, így a szocialista pártban némelyek azt gondolják, hogy a párt egyedül is abszolút hatalmat tudna szerezni. Ekkor nem hogy megbukna, de még meg is hosszabbítaná a hatalmát egy évvel. Ráadásul megszabadulhatna az egyre többet kényelmetlenkedő szövetségéstől, az SZDSZ-től. Mégsem hiszem, hogy az MSZP ilyen kalandba bocsátkozna. Talán beletörődik, hogy megnyerte a választásokat, és belátja, hogy az EU-csatlakozás előtti évet mégis inkább a kormányzással, nem pedig egy újabb kampánnyal kellene töltenie.

– Elemzők szerint, de ezt a polgárok is osztják, mintha kormányos és kapitány nélkül hánykolódna a Fidesz bárkája. Hogyan alakul manapság a Fidesz és Orbán Viktor, a párt felső vezetőinek egymáshoz való kapcsolata, lesz-e ismét pártelnök, vagy az elmentékről szóló hírek csak a baloldali médiumok által gerjesztett romboló akciók?

– Orbán Viktor mindaddig, amíg miniszterelnök nem lett, a Fidesz elnöke volt. Az ő és a Fidesz neve elválaszthatatlanként forrt egymásba. A kormányzás ezt a helyzetet már az első miniszterelnöki munkanapjától alapvetően megváltoztatta, de csak akkor került előtérbe ez, amikor lemondott a pártelnöki funkciójáról. Úgy tűnik, mára már sokak számára nehezen kezelhető ez a kérdés. Napjainkra szinte intézményesült a különállás, és mintha két nemzeti intézmény lenne a polgári mezőben. Az egyik a Fidesz-Magyar Polgári Párt, a másik Orbán Viktor. Ezt nem érzem feltétlenül bajnak, sőt pozitív fejleménynek tartom, azt is mondhatnám, büszke vagyok arra, hogy ez az állapot kialakult. Hiszen ezáltal Orbán Viktor – a Fidesz egyik alapítója, tagja az elnökségnek, meghatározó politikusa a polgári oldalnak, sokak szerint leendő miniszterelnöke is – tehát több, mint a Fidesz volt elnöke, a magyar politika kiemelkedő egyéniségévé vált. Ezt a helyzetet megfelelően kell tudni kezelni, és

véleményem szerint Orbán Viktor a jövőben formálisan is szerepet fog vállalni a Fidesz vezetésében.

– Nemeskürty tanár úrral készült és a karácsonyi számunkban megjelent interjúban ő úgy fogalmazott: jó lenne, ha Orbán Viktor képletesen szólva gatyába rázná a Fideszt. Elfogadja ezt az intelmet?

– A jelen helyzet kétségkívül nem tesz jót a Fidesznek, mert a választók egy részében megfogalmazódott bizonytalanság a Fidesz-tagság egy részére is kezd átragadni. Ezt a bizonytalanságot pedig meg kell szüntetni. Ilyen értelemben osztom a tanár úr véleményét, legfeljebb másképpen fogalmaztam volna.

– A KGB ellen harcoló Medgyessy Péter állítólag jól megértette magát az egykori KGB-s Putyin orosz elnökkel. Ez a látogatás is azt bizonyítja, hogy a neobolsevik vezetés még mindig úgy kezeli az orosz kapcsolatot, mintha létezne a Szovjetunió. Jól-lehet annak rekvizitumai a moszkvai tévében is csak az alternatív színházak és a szombat esti kabarék szintjén vannak jelen Oroszországban. Mit akarhat – leszámítva bizonyos műkincsek visszaszerzését – az orosz vezetéstől a Medgyessy-kormány?

– Már 1994-ben is kiderült, hogy az elvtársak iránt annyira elkötelezett Horn Gyula sem tudott semmit elérni, nem növekedett a kereskedelmi forgalom a két ország között. Tehát nagyon is csínján kell bánni azokkal az ígéretekkel, hangzatos szövegekkel, amelyeket áttörésként értékel Kovács László pártelnök-külgyminiszter és Medgyessy Péter miniszterelnök. Azt meg komolyabb vizsgálat alá venném, hogy mi lesz az ára mindannak a kevés jónak, amit talán sikerült elérniük. Nem szeretném, ha Magyarország ismét, bár most már nem katonai, hanem gazdaságpolitikai értelemben részévé válna az orosz érdekszférának. Az elmúlt hónapok tárgyalásai során, akár Franciaországban, akár az USA-ban, akár

Oroszországban, nem beszélve a határainknál lévő egykori szocialista országokról, a státustörvény kiüresítéséről, Kovácsék kudarcot kudarca halmoztak, amit a magyar média nagy részének alázatos közreműködésével részben sikerült leplezni. Legalábbis egyelőre.

– Józanabb értékelések szerint ilyen gyenge és ártó magyar külpolitika – a Medgyessy-Kovács-kettős fél éve – már nagyon régen nem volt a történelmükben. Egyetért ezzel?

– Valóban elmondható, hogy a mostani külpolitikához viszonyítva Kovács Lászlónak az 1994–98 közötti korszaka is fényesen tündöklőnek tekinthető. Aminek az az oka, hogy a külgyminiszter figyelmének nagy részét az MSZP pártelnöksége okozta feladatok, a különböző csoportok harcának kiengensúlyozása, másrésről az előző ciklus állandó szidalmazása köti le, és vajmi kevés ideje marad a külügy érdemi irányítására.

– Annyira azért futotta az erejéből, hogy Medgyessy Péter hathatós segítségével lenullazza a státustörvényt. Mi várható?

– Sajnos még csak híresztelésekből lehet ismerni a baloldali kormány szándékát, de azok elég vérszjósloak. Úgy tűnik, hogy Kovács Lászlóék egynémely EU-s bürokrata senkit semmire nem kötelező nyilatkozatát alapul véve, azokkal takarózva valójában lefekszenek Bukarestnek és Pozsonynak. Tulajdonképpen megszüntetik a státustörvényt. Úgy helyezik hatályon kívül, hogy valójában semmi lényegi dolog a nevének kívül nem marad, nem emlékeztek az eredeti törvényre, amit egyébként az MSZP is megszakított. És teszik mindezt láthatóan afeletti kejes örömmel, hogy bosszút állhatnak a velük nem szimpatizáló határon túli magyarokon, s persze a Fidesz-kormányon, amelynek egy szimbolikus gesztusát tehetik semmivé. Ez több mint szomorú, és erre nem is lehet szavakat találni.

Bánhidai Károly

LEXIKON

Kövér László jogász. Pápa, 1959. dec. 29. T.: ELTE JTK, 1979–86 É.: 1983- a szak-kollégium mozg. aktív tagja, 1986. febr.–szept. az MSZMP KB Társad. tud. Int. ifj. kut. csop.-ban tud. segédmunkatárs, 1984–88 a Bibó István Szakkollégium nevelőtanára, 1987–88 Soros-ösztöndíjas. 1984- a Századvég című folyóirat szerkesztőségének tagja. 1988 a Fidesz alapító tagja, 1988–90., 1992–93 az orsz. választmány tagja, 1993- az elnökség tagja, 1994–2000 alelnök. 2000–2001 elnök. 2001 alelnök. 1990- országgy. képviselő. 1998–2000 a polgári titkosszolgálatokat felügyelő tárca nélküli miniszter. 2002- a Fidesz választmányának elnöke. 1995- a Nemzetk. Gyermekektől Szolg. magy. egy. elnöke.